

serie de autor

RODICA OJOG-
BRAȘOVEANU

RODICA OJOG-BRAȘOVEANU (28 august 1939 – 2 septembrie 2002), celebră autoare de romane polițiste din România, a urmat primele clase la Școala „Maison des Français”, continuându-și educația la Liceul „Domnița Ileana”. A început apoi cursurile Facultății de Drept din București, dar, după doi ani, în 1956, a fost exmatriculată pe motive politice. După un an de muncă necalificată la fabrica de medicamente Galenica, a reluat studiile de Drept, de data aceasta la Iași. După absolvire a început să profeseze avocatura. În 1969 a debutat cu un scenariu de televiziune, iar primul roman polițist, *Moartea semnează indescifrabil*, pe care l-a publicat în 1971, l-a scris la insistența soțului ei, actorul Cosma Brașoveanu. După șapte ani de practică a renunțat la avocatură și s-a dedicat în întregime scrisului. Până în 1999, a publicat treizeci și cinci de romane, majoritatea polițiste, câteva istorice și unul științifico-fantastic. Este considerată marea doamnă a literaturii polițiste românești. Dintre volumele sale amintim: *A înflorit liliacul* (Editura Nemira, 2004), *Coșmar* (Editura Nemira, 2004), *Răzbunarea slușilor* (Editura Nemira, 2001, 2006, 2009, 2018), *Necunoscuta din congelator* (Editura Nemira, 2000, 2006, 2018), *Grasă și proastă* (Editura Nemira, 2000, 2006, 2009, 2018), *Logofătul de taină* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Agentul secret al lui Altîn-Bey* (Editura Nemira, 2008, 2011), *Ochii jupâniței* (Editura Nemira, 2008), *Vulturul dincolo de Cornul Lunii* (Editura Nemira, 2008), *Disparația statuii din parc* (Editura Nemira, 2008, 2013), *320 de pisici negre* (Editura Nemira, 2001, 2008, 2012, 2013, 2019), *Al cincilea as* (Editura Nemira, 2000, 2004, 2008, 2011, 2014), *Poveste imorală* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Telefonul din bikini* (Editura Nemira, 2008).

RODICA OJOG- BRAȘOVEANU

ANONIMA DE MIERCURI

Ediția a V-a

NEMIRA

PROLOG

Anunțul apăruse vreme de o săptămână în principalele cotidiene ale Capitalei: Universul, Adevărul, Cuvântul, Viitorul:

În dimineața zilei de 10 noiembrie 1940 a fost găsit pe Bulevardul Brătianu, printre ruinele blocului Carlton, un sugaci – sex bărbătesc, circa 7-8 luni. Este unicul supraviețuitor care în momentul cutremurului se afla în incinta hotelului. Oricine poate da o informație asupra identității copilului și a familiei sale este rugat să se prezinte de urgență la Prefectura Poliției. Copilul poartă la gât un medalion de aur, reprezentându-l pe Sfântul Cristofor și poate fi văzut zilnic, între orele 10 și 13, la Sanatoriul Saint-Vincent de Paul.

Directorul general al Poliției Capitalei.

– Până la zece, mai avem puțin, spuse sora pișându-și aripile cornetului apretat.

Vizitatoarea, președinta uneia din cele mai cunoscute societăți de binefacere, își zise că seamănă cu un fluture

ostenit. Capul, corabia de pânză albă, te așteptai în orice clipă să zboare.

– În general, vine multă lume?

– Cu miile, surâse blând sora. Acum fac rând în curte. Din păcate, nici măcar unul dintr-o sută nu-și închipuie că l-ar putea identifica...

– Atunci?

– Vin din curiozitate.

Vizitatoarea se uită la leagăn. Era un coșuleț elegant, înzorzonat, numai dantelă fină și panglici de atlas bleu. În el fusese găsit copilul, dormind liniștit, fără să i se fi clintit un fir de păr. Dormea și acum, cu pumnii strânsi. Pleoapele străvezii, irizate, îi zvâcneau delicat.

– Este extraordinar! șopti. Ce înseamnă să ai zile... Îți vine să crezi că a zburat pe fereastră.

Sora își atinse crucea de argint prinsă în șiragul mătăniilor.

– Dumnezeu a avut ochiul ațintit asupra pruncului. Mâna Lui e cea care l-a purtat prin văzduh și l-a depus neatins în mijlocul străzii. Șopti cucernică: Fiat voluntas Tua...

Cealaltă îi strecură o privire sceptică: avea rezerve în privința mâinii nevăzute care baladează ditamai leagănul prin aer, dar diplomată, se mulțumi să-și dreagă glasul.

– Mă întreb cine or fi fost părinții lui... Desigur oamenii înstăriți.

– Poate...

– Precis! decise vizitatoarea și după ton se simțea că e o femeie care știe să surprindă imediat aspectul practic al oricărei probleme. În primul rând nu oricine își poate permite să locuiască sau să tragă la Carlton. Al doilea, se vede după lenjeria copilului, lucrată categoric la o casă mare, după medalion...

– Domnul nu face distincții, suspină călugărița și indiferent cine ar fi fost părinții lui, rămâne un biet și sărman micuț. Orfan înainte de a ști cum îl cheamă...

– Aveți vreo nădejde că i s-ar putea descoperi rude sau prieteni?

– Nu prea... Au trecut aproape două săptămâni de când lumea se perindă pe aici fără niciun rezultat. De obicei, asemenea situații generate de un mare dezastru se clarifică imediat. Înclin să cred că părinții erau străini.

Vizitatoarea se uită instinctiv spre sugar.

– Cred că aveți dreptate. De altfel, Sfântul Cristofor nu-i... român. E mai degrabă de-al dumneavoastră...

„Papistaș”, vrusese să spună, dar își înghițise cuvântul. Călugărița surâse încet, plimbându-și privirea în lungul pereților albi. Ploaia de noiembrie, rece, piezișă, necăjea ferestrele perdeluite cu linon trandafiriu.

– Ce se va întâmpla cu copilul?

Călugărița își ridică ochii. Părea să se fi întors de la mii de kilometri.

– Poate se va găsi un suflet caritabil care să-l adopte. Dacă nu, va fi încredințat orfelinatului.

Amândouă își coborâră reciproc privirile. Știau bine ce însemna asta... O copilărie mutilată, cenușie, cu educatoare lipsite de vocație, în cea mai mare parte fete bătrâne. O copilărie fără Moș Crăciun și iepurași de Paști, fără primăveri...

Pe coridor se auzi tumult de glasuri și pași. Călugărița se ridică.

– Au început să vină.

Printre ultimii vizitatori se afla un bărbat înalt, bine îmbrăcat, de vreo treizeci de ani. Expresia mohorâtă, aproape cruntă, îndărătnicia bărbiei și a gurii botoase atrăgeau imediat atenția.

Întârzie mai mult decât ceilalți curioși, părând că nu se poate desprinde de leagăn, cercetă atent medalionul de aur. Toată atitudinea, în general, trăda o tulburare bine stăpânită și călugărița se apropie surâzând sfioasă:

– Ne-ați putea spune ceva despre bietul micuț? Știți... Orice informație, cât de vagă, ne-ar fi extrem de prețioasă.

Străinul întoarse capul brusc. Avea o privire neagră, direcționată și, instinctiv, sora făcu un pas înapoi. Rosti nesigură, cu inima strânsă:

– Mi s-a părut că...

Bărbatul ridică din umeri.

– Eu?! Ce idee! Adăugă ceva mai domolit: Regret, dar nu vă pot fi de niciun folos. Bună ziua!

Călugărița privi lung în urma lui:

„Păcat. Sunt convinsă că știe ceva.“

Se apropie de leagăn. Băiețelul se trezise și râdea fericit.

1

Se părea că inginerul Cris Gregorian nu voia să remarce femeia înaltă pe care de la un timp o întâlnea aproape zilnic când se întorcea de la serviciu, căci tânăra făcea parte din categoria persoanelor ce nu pot trece neobservate, indiferent de perimetrul în care ar fi evoluat: pe stradă, într-o sală de spectacol sau restaurant, la o coadă sau (mai ales!) la defilare. Foarte înaltă – statură accentuată și de o suplețe excesivă – nu era frumoasă în sensul academic al noțiunii, ci extrem de interesantă. Intriga, mai ales îngrijora, fascina atmosfera particulară ce părea să o degaje și despre care îți închipuiai că trebuie să fie o reverberație palidă a climatului ei interior. Cercetându-i chipul, părea limpede că voința, hotărârile neașteptate și o senzualitate greu de stăpânit sunt componentele de bază ale personalității acestei femei. Bizară însă până la perplex era ținuta vestimentară arborată, căci, întâlnind-o pe stradă, în peisajul Bucureștilor contemporani, pietonul simțea nevoia să se frece la ochi: o siluetă desprinsă din *Vogues*-urile anilor '30 străbătea Calea Victoriei ca o fantomă, iar unii se întrebau dacă nu cumva „se filmează“ pe undeva. Stârnea stupefacție

mai cu seamă vara, când peste rochii de mătase naturală – mixtură de panglici, godeuri și pliuri – zvârlea o pereche de vulpi argintii, sau când iarna, pe vremea cumplită, umbla în escarpeni cu toc de cristal, fără fular la decolteuri adânci, en-coeur-uri despicate până aproape de centură. Evident, machiajul și coafura păstrau linia aceluiași ani. Interesant era însă faptul – poate din cauza tinereții, a liniei desăvârșite și a lucrurilor de excelentă calitate – că nu stârnea zâmbete sarcastice. Cei mai mulți o socoteau doar excentrică, iar dezinformații își închipuiau că devansează moda. Nu o dată femeii în vârstă care o întâlneau în întâmplător pe stradă mărturiseau entuziasmate prietenelor: „Să știi că iar se poartă canotierele de pai în februarie... Am văzut azi în față la „Eva“ o femeie foarte bine, străină cred. Avea o borsalină olive splendidă. Am purtat una exact la fel când m-am logodit cu Petrică. Sunt vreo cincizeci de ani de atunci... Extraordinar cum se întoarce moda!...”

În realitate, era posibil ca Cris Gregorian să-i ignore persoana pentru că femeia se mulțumise adesea doar să-l observe: din spatele unei vitrine, la volanul unei mașini care staționase în fața blocului sau de pe celălalt trotuar. Îi ieșise în întâmpinare doar de două ori, dar Cris nu observa în general pe nimeni. Nu era propriu-zis un tip distrat, ci totdeauna preocupat de ceea ce șahiștii numesc mișcarea imediat următoare, indiferent că se ducea la un spectacol sau în vizită la Coleta Miculescu.

Și acum, de pildă, ieșit la o scurtă plimbare – îi păcea vremea rece, ploioasă, cu aromă de flori de toamnă ude și ciufulite –, reflecta că avea să traverseze la celălalt capăt al cheiului, unde traficul mai redus nu i se părea atât de enervant.

O smucitură bruscă, de parcă cineva l-ar fi apucat de poale, îl țintui locului. Mânerul unei umbrele i se încurcase

în cordonul treniului descheiat. Femeia întoarsă din drum încercă să-l elibereze îngânând câteva cuvinte de scuze. Gregorian răsă cu amabilitate:

– Vedeti... Dacă v-aș fi „agățat“ eu, v-ați fi supărat.

Îl privi în ochi, fără să zâmbească. Rosti grav, cu o seriozitate deplasată în contextul incidentului care, socotea Cris, putea fi considerat în funcție de dispoziție amuzant, sau în cel mai rău caz imbecil:

– Nu m-aș fi supărat.

– Interesant... zâmbi Gregorian, neștiind de fapt ce să spună.

Nu era ceea ce se cheamă un bărbat direct și afirmațiile, atitudinile fără un minimum de ambalaj îl luau prin surprindere. Se uită mai atent la femeia din față lui. Avea ochi mari, întunecați, gura puternică și senzuală. Părul, feuille morte, îl purta strâns într-un coc care-i lăsa liberă ceafa. Întreaga făptură emana o aromă de *Arpèges*.

„O persoană derutantă...” își zise Gregorian. În general, nu-și pierdea lesne cumpătul, dar acum încerca o senzație bizară. Se simțea nelaîndemână în prezența femeii, fiind în același timp conștient că personalitatea ei captiva.

– Ce facem? Nu mergem?

Gregorian pică din nori.

– Unde?!

– Oriunde, mi-e indiferent.

Cris încercă să-i descifreze chipul: grav, concentrat, fără urmă de zâmbet. Vizavi, pe Splaiul Independenței, trecea tramvaiul 13, cu zgomot asurzitor, metalic. În lumina gălbuie, dincolo de geamuri, se vedeau figuri anonime, indiferente, un pardesiu, poate balonzăid, roșu.

– Să presupunem..., începu Cris.

– Nu mă interesează ipotezele.

– ...că eu mă duceam la serviciu...

– Nu la ora asta, nu cu aerul ăsta, nu cu pasul ăsta.

- ...sau că mă așteaptă nevastă-mea.

- N-ai nevastă.

- De unde știi?

- Știu. Hai!

Aproape că îl trăgea. Gregorian încercă să râdă:

- Recunosc, duduie dragă...

- Spune-mi Adina.

- ...că mă simt descumpănit. Sunt un bărbat oarecare și nimeni n-a încercat până acum să mă încredințeze de contrariu, nu am nici una, dar absolut nici una, din calitățile care ar putea seduce o femeie ca dumneata.

- Asta o decid eu.

- Ajută-mă să pricep...

- Îmi plăci. E de ajuns, nu?

Un surâs blând, vag malițios, luminează chipul lui Gregorian.

- Spune-mi, procedezi totdeauna – mă refer la situații similare – la fel de... impetuos?

- Firește, replică liniștită Adina. Nu văd de ce „accroche“-ul, să-i spunem pe nume, ar constitui un privilegiu rezervat doar bărbaților...

Gregorian își trecu mâna liberă peste bărbie, o lăasă să lunece, până la nodul cravatei.

- Da... E un punct de vedere.

- Ce facem? Mă inviți la tine?

Cris întoarse capul răsând încetșor. Povestea începea să-l amuze.

- La urma urmelor, de ce nu?

Adina respiră ostentativ.

- În sfârșit! Începusem să cred că m-am înșelat.

- Adică?

- Mi-e suficient să mă uit la un bărbat, ca să-mi dau seama dacă merită calificativul. Uneori e de-ajuns să-l văd doar din spate.

- Nu te lauzi?

Adina surâse vag, strângându-i brațul.

- Ești cel mai în măsură s-o știi.

- Oricum, urmă Gregorian pe un ton doct, abstract, ca și cum, de la înălțimea unei catedre ar fi încercat să dezvolte o teorie, o lege științifică, însușirea presupune o experiență... hm... da... o experiență considerabilă.

„Ce vârstă să aibă? se întrebă în aceeași clipă. Nu pare mai mult de douăzeci și opt, maximum treizeci... Dacă a debutat la cînșpe, șaișpe ani... Da, are ceva vechime...“

- Nu experiență, spuse Adina. Nu neapărat.

- Dar ce?

- Talent.

- Interesant! aprecie Gregorian, căutându-și yalele în buzunar.

Adina privi în jur. Un bloc mic, cu parter și etaj, în fundul unei grădinițe neîngrijite.

- Ia loc și scuză-mă. La mine nu-i niciodată ordine.

- Nu fi burghez.

Se lăasă dezbrăcată de pardesiu – asimetric, fără guler și revere, cu nasturi mari ca niște farfurioare de cafea; Bette Davis în „Corabia“ anul 1933 – și se așeză într-un jilț cu brațele de lemn.

Gregorian se instalează în fața ei cercetând-o deschis și nedisimulându-și curiozitatea. Fără să fie vreun expert în materie de vestimentație feminină, realizează că femeia arborează un out of fashion plin de rafinement. Rochia fumurie de triple voile cu corseletă și decolteu tăiat în trapez – baza era punctată de două clipsuri din duble – pantofii ajurați, poșeta de piele creponată, îl catapultau, cu decenii în urmă, într-un București cunoscut din povești de familie, fotografii, reviste vechi păstrate pentru cine știe ce rețetă culinară ori practică. Păstrate, dar neconsultate vreodată, căci așa se întâmplă totdeauna, uitate,

răsfoite azi cu anume nostalgie și surâs îngăduitor. Murele, sfaturile, reclamele, stilul par naive, totul transpiră o înduioșătoare lipsă de preocupări serioase.

Adina arată cu bărbia spre o fotografie înrămată: o fată blondă cu ochii încrețiți de soare și răs. Chipul nu era frumos, dar radia tinerețe și puritate.

- Cine-i?
 - Soția mea.
 - Când era minoră! Șaptesprezece ani?
 - Nu, douăzeci și cinci. Părea totdeauna foarte tânără.
 - Părea?!
 - A murit acum zece ani.
 - Îmi pare rău.
- Cris surâse.
- În sfârșit, primul act convențional.
 - Din când în când, mai dau și bună ziua.

Gregorian deschise un scrin și scoase două pahare verzui.

- Cu ce te ocupi, Adina?
- Femeia îl privi ironică.
- Nu poți folosi dormitorul fără o fișă de cadre completă?
 - În regulă. N-am pus întrebarea. Bei o votcă? N-am altceva în casă.
 - Beau... Argintăria ta e foarte frumoasă. Nu mă omor după sfeșnice Adler, scoase în serie, dar setul rusesc are mare valoare. Și vasul Secession e splendid.
 - Care-i ăla? Întrebă amuzat Cris întinzându-i paharul.
 - Amfora cu pești în relief de pe birou. Cere însă o floare mai nobilă. Tufănelele se simt foarte bine într-o oală de pământ sau eventual o ceramică olandeză.
 - Iau act.

Se așază pe canapea și începu să-și caute țigările în buzunar. Adina se răsuci să-l privească mai bine. Era

prezentabil, convențional îmbrăcat – costum și cravată –, potrivit de înalt. Pe fața brună, cu trăsături agreabile, dar lipsite de personalitate, stăruia o expresie de melancolie, sau mai degrabă resemnare, impresie înșelătoare poate, dar sentimentul era că omul acesta suferise foarte mult. O suferință care îi ucisese pentru totdeauna capacitatea de a fi fericit. Zâmbetul lui era trist, răsul n-avea veselie, părea fără culoare.

- Spune-mi, tu ai sărit vreodată în sus de bucurie?
- Gregorian întoarse capul amuzat.
- E singura modalitate de a-ți manifesta entuziasmul?
 - Știi foarte bine ce vreau să spun. Există în tine o nefericire mocnită, veche. Parcă le-ai lua pe toate în bernă...
- Cris lăsă paharul. Se foi căutând o poziție mai comodă și își rezemă cotul pe spătarul canapelei.
- Nici tu nu-mi pari din cale afară de vioaie.
 - Cu mine se petrece altceva.
- Cris tăcu. Adina îl cercetă intrigată.
- Nu mă întrebi ce?
 - Țî! făcu Gregorian clătinând capul. Pot folosi dormitorul și fără să clarific chestiunea.
- Femeia își azvârli ușor capul pe spate. Privirea era sfidătoare, nările vibrau.
- Dovedește-o.
- Cris o cercetă câteva clipe cu același zâmbet trist. Întinse brațul și îi cuprinse umerii.

Când Adina ieși din dormitor, Cris, lângă pian, își innoda cravata.

- Parcă ai fi funcționar în City. Costum închis, cravată. Îți lipsesc melonul și umbrela.
 - Nu-mi lipsesc.
- Adina râse:
- Ai purtat vreodată blugi?

- Niciodată.
- De ce? Ești încă tânăr, silueta ți-o permite.
- Mi se pare aberant atâta vreme cât nu lucrez pe un șantier, nu iodleresc înfigându-mi cortul în creștet de munte și nu domesticesc mustangi în Texas, să umblu îmbrăcat ca un salahor.
- Ai dreptate... Îmi aduci pardesiul?
- Gregorian dădu din cap. În fața oglinzii, cu câteva agrafe între dinți, Adina își înnodea expertă cocul.
- Gata! Mulțumesc...
- Pendula începu să bată.
- Extraordinar! se miră Adina. Șapte și jumătate. N-aș fi crezut.
- Nu-i târziu...
- Depinde. Îi întinse obrazul. La revedere, Cris.
- Îmi permiți să te conduc?
- Nu.
- Să-ți chem un taxi?
- Nu.
- Am să te mai văd?
- Femeia îi căută ochii.
- Nu, Cris.

În bucătărie, bătrânul Ștefan Popa rupse foaia calendarului de perete: Miercuri, 25 noiembrie 1981. Consultă textul de pe verso. „Siderurgia și viitorul petrochimiei...” Se strâmbă și azvârli ghemotocul de hârtie în găleată. Cu pași târșâiți se apropie de masă și își trecu palma peste mușamaua decolorată. Nu, nu erau firimituri... Gândacii ăia roșii, o adevărată calamitate... Da, gunoiul îl dăduse afară la prânz. Verifică a patra oară focurile de la aragaz și în sfârșit închise lumina.

În odaie era cald – peste un sfert de ceas avea să scoată radiatorul din priză –, patul așternut, îl făcuse înainte

de a cina. Tot atunci își pregătise pe lada studioului paharul cu apă pentru proteză, ochelarii de lectură lângă Biblie, chibriturile și țigara. Unica țigară pe care i-o permitea emfizemul pulmonar. O fuma seara, la televizor. Deschizând aparatul, se gândi că avea să petreacă o seară minunată. De când luase hotărârea aceea mare, trăia într-o stare de continuă și dulce mulțumire. Mânca bine și cu apetitul de altădată „atenție, tinere, se amenința cu degetul în oglindă, la colesterol!“, dormea țepăn, iar casa, care i se păruse altădată sordidă și rece (abia aștepta să iasă în târg și se întorcea zilnic), devenise îmbietoare și prietenoasă.

Era de fapt o mostră tipică a garsonierei anilor '50: un studio cu o mică vitrină dreptunghiulară la lada în formă de L, două fotolii englezești, adânci și confortabile, îmbrăcate în creton, o măsuță rotundă, nelipsita veioză pântecoasă, vârfuită de un abajur pagodă. Pe fețele de pergament gros, evoluau gheise și mandarini.

Ștefan Popa deschise televizorul. Peste zece minute avea să înceapă filmul. Ginger Rogers! Ce muiere îndrăcită! Le bătea pe toate... Rita Hayworth, Vivien Leigh, Judith Garland nu însemnau nimic pe lângă ea, nu-i ajungeau nici până la călcâi... Se ducea de câte trei-patru ori la filmele ei...

„Ca un licean, râse bătrânul aducerii-aminte. Și doar eram măgar în toată firea. Sărisem din treizeci... Pe urmă, când am cunoscut-o pe ea...”

Se făcuse livid, nu-și mai găsea cuvintele.

„Ginger...”

„Nu! Eliza. Se spune că semănăm extraordinar!”

Extraordinar? Surori gemene! Aceași siluetă mlădi-oasă, s-o treci printr-un cercel, aceeași coamă blondă, gura, râsul, privirea, identice. Evident, Eliza exploata la

maximum asemănarea, îi copia toaletele, coafura, gesturile. Din prima clipă se îndrăgostise ca un nebun.

„De fapt, eram gata îndrăgostit, reflectă Ștefan Popa. Sunt îndrăgostit și astăzi... N-am încetat niciodată s-o iubesc...”

Semnalul muzical al „Telecinematecii” îl scutură de gânduri. Stinse lustra și se așază în fotoliu, răsucind între degete țigara.

„Am s-o aprind la primul ei cadru... Ce bine că m-am decis! Mă simt liber... Liber ca la doisprezece ani, când alergam cu plasa după fluturi... Trebuia s-o fi făcut mai demult... Fred Astaire! Hm! N-am înțeles niciodată ce găseau muierile la maimuțoiul ăsta acrobat...”

Ușa de la baie se deschise încet. Ștefan Popa nu observă nimic. Stătea cu spatele, iar sonorul, dat aproape la maximum, acoperea orice zgomot. Oricum, n-avea ochi și urechi decât pentru Ginger, care evolua pe pista de sticlă într-un furou de paiete.

„Eliza... Dragostea mea...”

Mâna îi tremura, abia izbuti să aprindă chibritul. Trase adânc din țigară. Se auzi o bufnitură parcă ar fi căzut o carte pe covor și Ștefan se întoarse speriat. Ochii i se lărgiră de groază:

- Dumneata?!

Văzu lațul și în aceeași secundă își simți grumajii prizonieri. Apoi se făcu întuneric.